

La Parretina

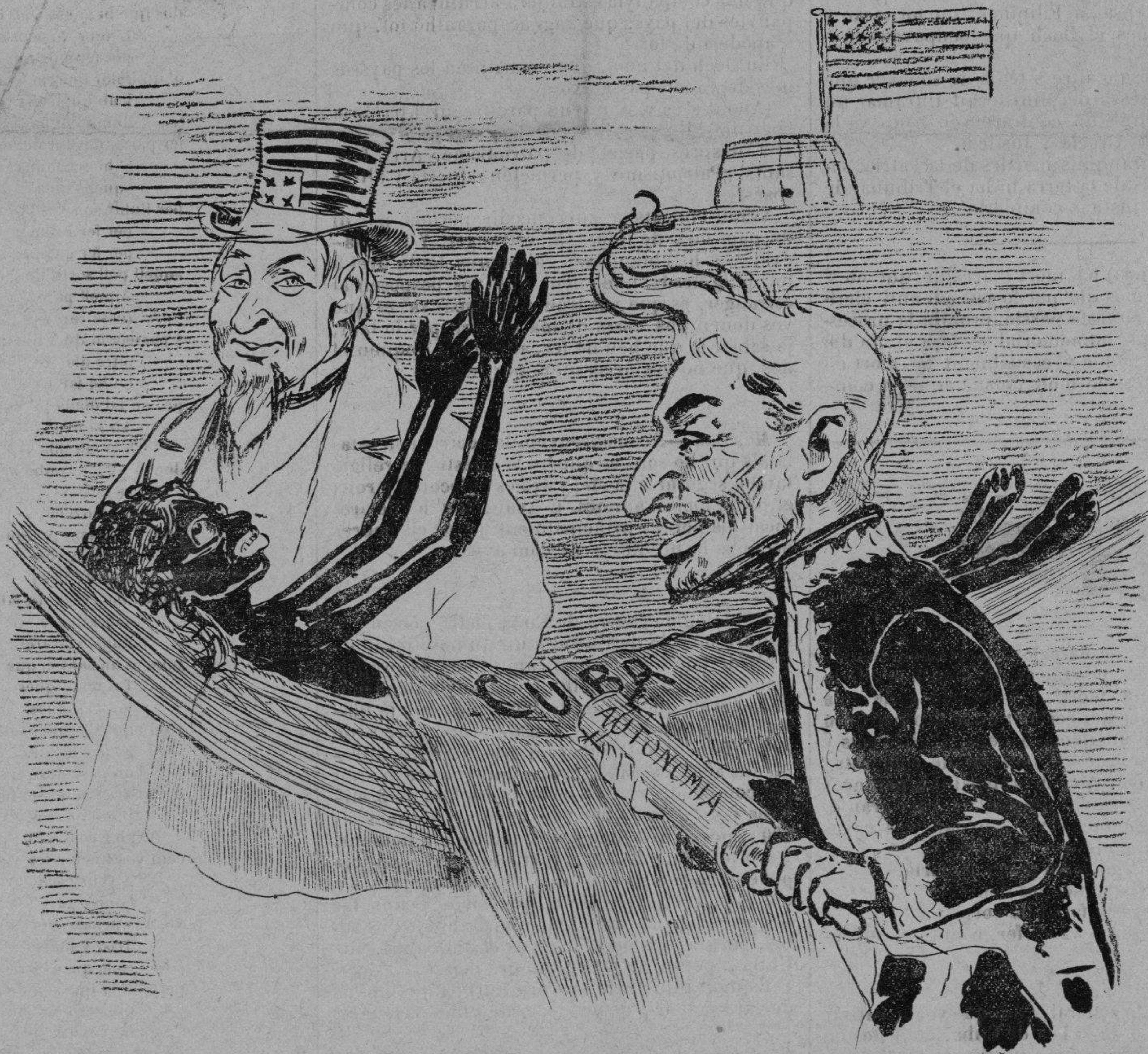
Setmanari humorístich, popular y catalá de bona mena,
 DESLLIGAT DE TOT PARTIT POLITICH.

SORTIRA CADA DIVENDRES

Se trobará en tots los kioscos de la Rambla y demás llochs de venda de periódichs.
 Encàrrechs y correspondencia: plassa de la Catedral, núm. 2 bis, baxos.
 Número solt, 5 céntims.—Suscripció per un any, 3 pessetas.

SUMARI: Text: De tot arreu.—Moscas d' ase.—La diada dels morts, (poesia) per *Angelet de la Satalia*.—Fulles seques (poesia) per *J. F. Ll. C. J.*
 —La castanyada, per *Manxiula*.—Adela, (poesia) per *Emili Pascual Amigó*.—¡Escolta, poble! (poesia) per *Angel Bufadó*.—Epitafis, per *Secretari de les Pinelles y Manel Benet*.—Una veu d' ultra-tomba, (poesia) per *Pere Pujol*.—Cartes de fora, per *Lo Corresponsal y J. J. B.*—Desitg de felicitat, (poesia) per *P. Sadoba*.—Trenca-clos-cas.—Correspondencia

Recepta del Dr. Sam.

Lo gran defecte del remey es que l' hagi tingut de receptor aquest doctor.
 Deu fassi que vagi be.

Recordém á nostres amichs barretinayres, (y que 'ns dispensin) que no s' oblidin en la pròxima diada de defunts, de pregar per tants y tants germans nostres morts per les malehides guerres colonials, y demaar á Deu que 'ns deslliuri dels masons y dels malehits polítichs, que 'n tenen tota la culpa, y que vinga prompte el dia desitjat que 'ns poguém veure lliures d' aquesta purria miserable y repugnant.

Un pastor protestant, Jacob Primmer, oferí á la Reyna Victoria un exemplar de la seva obra *Jacob Primmer in Rome*, plagada d' insults al Papat y á la augusta persona de Lleó XIII; pro la Reyna 's negá á admetrerla. A la premsa masónica se li ha indigestat aquesta llissó.

En Pantoja y En Caballero de Puga han sigut absolts per l' Audiencia de Madrid.

El primer tornarà á ocupar la seva relatoria del Tribunal Supremo de Justicia.

En cambi quants y quants dels pobres soldats que la insurrecció filipina, organizada per les lògies masòniques de que son capitosts aquestos senyors han llensat á Filipines, no tornarán á ocupar may mes el lloch que ocupavan en l' ascó payral!

En alguna cosa ó altre 's tenia de conexas que havia prés possessió del Ministeri d' Ultramar un masó gr. 33 y que un confrare seu ocupava la subsecretaria de Gracia y Justicia.

Pro dormiu tranquils mártirs de la Patria, sobre 'ls tribunals de la terra hi ha el Tribunal de Deu y allí 's fa justicia complerta!

A Tulle (França) ha mort l' arcalde que no s' havia distingit més que per lo seu odi anti-clerical. Portat per aquesta passió, prohibí la procesó que de temps immemorial se feya el dia del Sant Patró del poble y casualment ha mort en aquella diada, essent molt notada aquesta coincidencia.

L' ajuntament de Barcelona podrà commemorar, en la diada dels morts, lo gran mort de la agregació. ¡Quin mort! Les peticions de tota mena plouen per tots costats; no se sap per quin eap girarse; l' un demana naps, l' altre cols y tots dihent per qué 'ns tocaven de com estavem... y lo senyor Alcalde repartint esperances á dreta y esquerra y .. omplint la casa gran d' empleats de tota mena y... vuydant les caxes municipals y .. endevant les atxes.

Quin mort la agregació per la majoria.

No falta qui li arrenca les dents.

Per tot arreu está farsit de corps.

¡Ah, manso que la vares fer, com te varen ensarronar!

En Blanco, «lo general,» diu que vol moralisar la administració de la Isla de Cuba, molt nos en alegrém; sols sentim que aquest voler no hagués sigut mes abiat, axís tota la lladregada que hi hem enviat en forma d' empleats durant molts anys, no haurien fet odiós lo nom d' Espanya y

els tiburons y cementiris no hagueren engolit á tants fills de mare, encara que pobres.

Deu fassa que hi siga á temps.

De teulades en avall es foscot.

Qué deu dir la eminenta Castelara menja-pernills, de la actitud dels seus grans amichs y admiradors los Nort-americans? Jo, si fos d' ell, agafaria el vapor y me 'n aniria á bofetejarlos un per un. Si, senyor, ahon s' es vist fer aquesta passada á un lloro tant rebufó, á una gloria de Europa tan indiscutible; si, senyors, indiscutible? ¡Pobra donya Emilia! ¡ja es un mort... també indiscutible!

En la Exposició Universal de Bruxelles han posat á la Espanya fora de les nacions europees, y despres de Tunez y la Xina.

Ja hem progressat desde 'ls Reys Catòlichs fins avuy, ¡y tal!

Isabel va pendre lo ceptre del calssasses d' En Ferrán, y ab ella, *ponent* governá á *levant*, y á fé que s' han acreditat.

¡Oh! Son la gran gent.

Proves ne tenim y de sobres.

La companyia inglesa de tranvies de Barcelona ha estés un ramal per la Granvia de la dreta, fins á ajuntarse ab lo carrer de Ronda de Sant Pere.

Ab axó logrará perjudicar y potser matar á la companyia «La Catalana,» que surt de la plassa de Tetuan, y ab aquesta será ja la tercera companyia d' aquí que haurá reventat.

Que axó fassi la companyia inglesa res te d' estrany perque tothom busca el seu negoci.

Lo que sí es estrany, més que estrany escandalós, que l' Ajuntament de Barcelona permeti que una companyia estrangera arruini á les companyies del pays, que vagi acaparantho tot, que s' apoderi de tot.

En lloch del mon, que no sigui en los payssos més degradats passa axó.

¡Ahont s' es vist que un pare tregui 'l pa de la boca dels fills per donarlo als estranys!

Y despres parlen de patriotisme. Arri, farsants! ¡Patriotisme y permeteu aquesta y altres coses?

Veniu obligats á no concedir permis, per ni un pam mes de línees, al estranger. Y si á Madrid vos hi obliguessen, aleshores teniu dret á tot, puig desde 'l moment que vos pososen al estranger, es que vos treuen d' Espanya, es que vos donen una cossa de matxo-fart: per lo tant, ja sabéu lo que heu de fer; altrement, toquéu el dos, que no vos necessitem per res.

Máxima.—Si no ensenyém la doctrina en catalá als qui ho son, es que en la qüestió de religió també seguim la moda, y axó es indecorós y roba el pa de moltes ánimes. L' Evangeli s' ha de predicar als pobres principalment y á n' els pobres no se 'ls hi predica avuy com avuy.

La malehida guerra de Cuba podrá portar per sempre més lo desconsol á un número incalculable de families; mes en cambi, nos ha proporcionat la ganga de produhir una vuytantena més de generals que, units als 700 y pico que ja disfrutavem, sumen, tots plegats, vora voreta de 800. ¡Tira, pexet! Suposant que uns ab altres menin 4000 soldats, resulta que nostre exercit pot compondres gayre be de la friolera de 3 milions y un pico de 200.000 homens, y á mes els 800 generals que, ben mirat, també son hómens.

Ab tot axó, l' Himne y 'l «Conde de Venadito,» podém, com aquell qui no fa res, menjarnos á tots los Estats, per Units que sien, y fins fer llengotes á la matexa Alemania, de lo que 'ns sobri, perque tots no hi han pas d' anar als Estats Units... potser ne fariem un grá massa.

Es molt injusta la senyora Europa que no 'ns declara potencia de primer orde y una mica mes.

Los vapors que venen de Cuba, per contes de café, tabaco y sucre, nos porten mils y mils de minyons malmesos per sempre mes.

De 230.000 que n' embarcarem per aquelles terres, d' aquí cinch anys ¡que poch ne quedaran!

¡Y encar n' embarquen mes!

Voldriem que molta gent que, fins es piadosa, consultés seriament la seva conciencia fentli aquesta pregunta:

¿Es cristiá que per un malehit orgull ó per defensar los interessos d' uns quants, se saerifique lo bo y millor de nostre jovent?

La flum de la Fé fa molt de temps que 'ls la varem portar, per lo tant, la nostra missió cristiana també fa temps que va finir.

LA DIADA DELS MORTS

¡Quin bullici!

¡quin desfici!

Pel camí del Cementir;

la portassa

no es capassa

tanta gent per engolir.

Pro m' admiro,

puix hi oviro

qui ni espera en Deu ni hi creu,

qui darrera

de la ossera

la vuydor tan sols hi veu.

¿A que venen?

¿qué pretenen

fer aquí aquests *avançats*?

¡si sols creuen

lo que veuen

pregarán per los finats!

¡Si no hi pregun!

¡si hi renegan!

¡Si en tal diada al Cementir

si 's buscavan

no 's trobavan

dos que hi anessin ab bon fill!

L' un s' hi acostaj

per fer mostra!

d' un dolor que no te al cor,

y ab quincalla

llums y... palla

fer parlar devant del mort.

S' hi encamina

aquella nina

per lluhir son vestit nou,

per fer broma,

per fer goma,

aquell poll sortit de l' ou.

Aquell pare

(cosa rara)

á passeig hi dú 'l fillet;

altre dia

no ho faria

pro en tal diada ¡n' es distret!

Ab sa filla

a la fandilla

donya Agués també hi fa cap,

es ja vella

la donzella,

pero á voltas... ¡un que sab!

«Quanta rosa

aquella llosa

¡quina flayre! ni un jardí!»

«Miri, mare,

llums... ¡y ara!...

¿que es un sant el que hi ha aquí?»...

Tot matraques

y... casaques.

y en aquí s' acabés tot!

Ni per mostra

un pare nostre:

de Rosari.. ni un sol mot.

¡Pols y ossos,

ahir cossos,

com vos tractan los vivents!

Aixi os paga

la nissaga

vostras penas y tormentes!

Trist y massa

es lo qu' os passa,

pero no os queixéu de res,

qu' ells com altres

de vosaltres

de sos pares ho han après.

Pren, ¡oh pare!

donchs, exemple:

tu que al Temple 'ls fills no dús

en la diada
consagrada
als que moren en Jesús;
y quan dormis
sota llosa,
fills y esposa, ab amor sant,
no ab coronas
ni ab desvaris,
¡ab Rosaris t' honrarán!

ANGELET DE LA SATALIA.

FULLES SEQUES

Aquella caixa petita
qu' es per defora blanqueta
portada per aquell cotxe
que t' ha prés la devantera,
á dintre 'n du un infantó
més bonich qu' una poncella
que del arbre de la vida
n' es una fulla despresa,
n' es un rebrot sense sava,
n' es una fulleta seca.

Aquell jovencel que passa,
que la cara li blanqueja,
que les cames li tremolen
y en les crosses s' arrepenja,
aquest fou qui lluytá un dia
en una terra llunyera,
y en son afany de victòria
may, jamay teme la guerra;
avuy que ha tornat sens vida
també es una fulla seca

Aquell jayo que abrigat
per les places se passeja
ab l' intent de pendre 'l sol
tardó, hivern y primavera,
que n' aguanta ab un bastó
lo seu cos que 's balanceja:
¡pobret!, la vida li fuig
y la mort no més espera
una ventada que 'l tregue
d' aquest mon, qu' es fulla seca.

Quan arriba la tardor
queda la terra tota erma,
y 'ls arbres que 's reverdiren
al entrar la primavera
van perdent la vestidura,
van perdent la fulla verda
y a la més xica bufada
tota, tota cau per terra
y llavors tot morint
tota fulla resta seca.

Quan la fulla va cayent,
nos fa recordar l' Esglesia
que l' home té de morir,
que ha de tornar a la terra;
llavors es quan giravolta
la campana ploranera,
y 'l sacerdot va de dol
y lo fidel poble prega
pe 'ls quins foren altre temps
com nosaltres fulles verdes
y are en lo fossá 'ns esperen,
nos esperen en la ossera
per perdre com ells la sava
y tornarnos fulles seques.

J. F. LL, C. J.

LA CASTANYADA

I

Veus aquí una de les costúms que 's van perdent en nostra terra, en exa Catalunya d' avuy, tan combatuda pel *flamenquisme*, pel *cosmopolitisme* y per tots els acabats en *isme*... com *ateisme* poso per cas.

Antany, axó de la castanyada era un verdader acontexement... sobretot per la gent menuda. Per humil que fos la casa y per malament que anés les coses, no faltava enlloch en ayal diada, lo mitg quarteró de castanyes, la lliureta de panallets y per remullar lo conjunt, lo petriconet del ranci.

Avuy les entrades dels toros, la taberna ó el club, se ho emporten tot y, grat sia Deu, si de passada, no s' emporten... algun matalás á la casa d' empenyos

Antigament, la mica de xerinola de Tots Sants, ja 's preparava ab temps y era lo tema de les converses durant una quinzena. Lo cap de casa, s' enterava d' ahon les castanyes eren mes dolces y els panallets menos rancis. Emparaulava al taverner un porró de mistela d' aquella... La canalleta s' aprenia de cor la *décima* que havia de constituhir lo moment culminant de la festa. Y tots secretament, es dalien esperant la diada.

Arriva aquesta y de bon matinet, tots empolaynats ab la roba de les festes, es dirigien á cumpltr ab la Santa Mare Iglesia. Finida la missa, tot prenent el soley de l' estihuet de Sant Martí, que no crema pero escalfa, anaven á concertar la *minestra* propia de la festivitad. Arrivats á casa, dinaven de bon hora y després surtien xano-xano y pels passeigs de Muralla y del Cementiri, 's dirigien al Camp de la Quietut. Allí lo cap de casa, anava mostrant als seus, los llochs ahon s' esqueyen les despulles dels passats y devant de cada tomba ó nitxo que tancava les cendres de un de la parentela ó de la conexasa senzillament, hi resa ven una oració exida del cór.

Surtint del Cementiri emprenien la tornada de bon ayre y cap á entrada de fosch, es dexaven caure al seu nihuet. Allí, després d' un lleuger *piscolabis*, venia la gresca. Les castanyes petaven demunt la payella foradada, mentres la canalleta bufantse 'ls dits, cullia les que saltaven á terra. Guarnida la taula ab la plata dels panallets, assentats tots al voltant y llambregantlos perquè no fugissin, resavan lo sant Rosari, allargantlo ab un interminable seguit de parenostres quiscun d' ells, recordant un mort conegut, y per fi lo sach ahon les castanyes se conservaven calentones, era desparat demunt la taula y tots, grans y xichs, feyen jugar les mans y la dentadura per despellolarles primer y rosegaries després. Mes tart venia 'l torn á la plata dels panallets, y 's feyen les parts, tocantne un de borratxo, dos de pinyó y un de admetlla á cada hú y fetes les particions venien les *décimes*. Elles donaven rahó dels avenços de cada fill. Lo gran l' abocava ab més énfassis que un orador son discurs. Lo menut l' atropellava, com si sa llengua ensopegués ab les paraules. Al pare li queya la baba y la mare plorava de gust... Pel torn mateix que anaven *predicant*, quiscú feya un petonet al porró de la mistela.

Al caure les deu batallades de la Seu, l' alegria s' era acabada y també lo dols contingut del porró... Un remat de caparronets s' apoyaven demunt la taula, fins que la mare, ajudada del marit anava acomboyantlos á la *nona*. A mitx quart d' onze la fosca y lo silenci vetllaven en aquella casa la son d' unes quantes consciencies tranquiles. ¡Santa nit!

II

Axó era en aquell temps. Avuy es tot una altra cosa. Lo cap de casa ha marxat á la tarde, ab uns quants companys á visitar los Cementiris y... les tabernes. Cantant coples *flamenques* ó parlant de política han fet lo camí. En lo Camp del repós, han tafanejat tombes, inscripcions y *maussoleos*, fent xistes de péssim gust apropósit de *fulano y sutano*.. quals noms veuen escrits en les dedicatories.

Després al surtir del Cementiri se 'n han anat á fer la indispensable esquexada y luego al tornar, en totes les tabernes del tránsit s' han aturat á fer la corresponent *estació*. No es estrany, donchs que al entrar á ciutat escriguin mes *esses* los seus peus, que solfes un músich.

A última hora, encara s' han detingut en la última *venta*, la de la cantonada, á fi de refermar el *gat*, mo fos cas que s' escapés.

Al últim lo cap de casa arriba á puesto. Trova la dona enmurriada y 'l xicot plorant á llágrima viva.

—Pare, jo vull castanyes, crida 'l baylet, tots els noys ne tenen y la mare no me 'n vol comprar.

—Y perquè no n' hi compres tu, bagassa?

—Mireus el poca solta. Tu que te 'n dus los céntims, sense dexarmen cap, hauries de respondre...

—¡Uy, que ronques!...

—Pare, jo vull castanyes—repeteix el xicot.

—¡No m' atabalís! ¡Vés á dormir!

—Es que tots els noys ne tenen.

—Donchs te; tu també, per no ser menos.

Y 'l cap de casa, s' axeca y planta un estofat de *castanyes* al baylet. La mare va per defensar-

lo y n' arraplega alguna. Ell, enquimerat per l' esperit de vi, reparteix *castanyots* á tort y á dret...

Al poeh rato, lo baylet fent lo somicó quedá adormit en la falda de sa mare; aquesta gemegant, gemegant 's fica al llit y Déu no li nega lo be més prehuat dels pobres; la son.

Y als peus del llit, ajassat vestit, roncant com un tossino, lo cap de casa dorm la *mona*.

Y axís es, com molts celebren avuy dia la *castanyada*. ¡Ab castanyes al natural.

MANXIULA.

ADELA

Lo silenci del present, *deixa* sentir
millor lo soroll del passat.

Chateaubriand.

I

La vegí, plena de vida,
plena y folla d' ilusions,
en mitj de saraus y festes
allí, en lo gran tró del mon.

La vegí, quan era reyna
encisadora de cort,
sembrar arreu les rialles,
adulada de tothom.

—Que es hermosa!... los uns deyan.

—Que es elegant!... deyan tots.

—Es la estrella de la moda!...

—Pobra nau, si no va á port!...

—Aixís altiva, engallada,
hermosa, mes sense cor,
la vegí passar cent voltes
perduda en el mar del mon...

II

Ahir morta la vaig veure,
sols per véurela altre cop:
sobre 'l llit de la miseria
si no fos del deshonor.
No semblava la mateixa,
ni en sa cara ni en son cos,
desfigurada pel vici,
mes que no pas per la mort.
A tots los seus feya fastich
y á llurs amichs feya por;
sols los metjes, destrossantla,
semblavan sentirhi goig...

—¡Quina pena per sa mare,
quina taca pel bon nom,
taca d' oli que no 's renta
perque surt sempre de nou!...

III

Avuy, en senyalat dia,
cap al fossár he anat sol
á resar per los que foren
nostres passats altre jorn.
Allí he reparat sa fossa
sense corona ni nom,
sense ni un sol parenostre
resat per un llavi sols.
Y han passat per ma pensa,
¡quantas fetxas y recorts!
y he sentit fonda quimera
per les miseries del mon...

—Vanitats de aquesta vida
que me 'n feu de mal al cor!...

Aduladors d' altres dias.

¿que us heu fet avuy?... ¿hon sou?

EMILI PASCUAL AMIGÓ.

¡ESCOLTA, POBLE!

Com se perden ¡Patria meva!
les tradicions del casal,
aquelles tradicions santes
que l' avior nos va llegar
ab lo seu gran amor patri
y ab sa fe encara mes gran;
aquelles tradicions santes
qu' en la serra y en lo pla
com gemats rosers florian,
florian un colp cad' any.
Omplint tot l' espay de flayres
que se 'n pujavan cap dalt,
vers lo trono del Altíssim,
lo trono del Sant dels sants.

Fills bordenchs de Catalunya,
 lladres Vils de camí-ral,
 ab sa ploma envenenada
 han robat tot son encant,
 que han robat la fe del poble,
 la fe, que les feya grans.
 ¡Com se perden, Patria meva,
 les tradicions del casal!
 ¿Qué be á sé una Castanyada
 sense l' aroma suau
 d' aquells tres ramells de roses;
 que ab lo Rosari trenám?
 ¿Sense les meloses notes
 del salteri Mariá?
 ¿Sense 'ls prechs pels que passaren
 y ja may mes tornaran:
 nostres avis, nostres pares
 nostres amichs y germans,
 pels que compassiu lo bronze
 molt mes que lo cor humá,
 nos demana una memoria,
 nos demana un recort sant?
 ¿Que ve á ser? ¿voleu saberho?
 res mes qu' una bacanal.
 Ja veus, poble, com te posan
 aquells quatre descastats
 que predicante follies
 t' han fet lo seu vil esclau.
 Torna, torna á tes creences,
 no reneguis del passat,
 recordat dús sanchs encara
 de la que 's vessá en Lepant;
 y 'ls Rosaris que en mala hora
 de ton mur vas arrencar
 tornals á penja altre volta,
 tornals á penjá mullats
 ab les caldejantes llágrimas
 que 't rodolén cara avall.

ÀNGEL BUFADÓ.

EPITAFIS

Dintre aquest ninxo luxós
 hi ha 'ls ossos d' un gran tronera:
 empleat sense carrera
 tota sa vida fent l' os.
 Tractava sempre, orgullós,
 á la gent pobre y honrada,
 y 's feya ab la flamencada
 de qui 'l menys decent s' allunya.
 Vivia aquí á Catalunya
 pro no era su patria amada.

SECRETARI DE LES PINELLES.

A la memoria dels meus pares.

Descansa sota eixa creu,
 lo cos de la meva mare:
 ¡per Deu! ¡pel cim no passeu!
 que potser no es morta encare.

En eixa fossa mortuoria,
 reposa en pau lo meu pare:
 ¡que Deu lo tinga en sa Gloria
 junt ab ma estimada mare!

MANEL BENET.

Una veu d' ultra-tomba.

Fadigat pelegrí! Ser que la terra,
 segintne vas ab insegura planta:
 lo pes del vici de ton cos desterra,
 y de genolls, vers eixa fosa santa
 cau saglotant, puix que pols vil soterra!

Deposa ton orgull, enveja y gloria,
 que es un somni no més, la falsa vida:
 recull tot lo passat en la memoria,
 y deix caurer una llágrima entristida
 dins aqueix fons que tancarà la historia!

Lo mon, es un moment!... ventada fera
 que passa d' improvis y tot ho arrenca!
 Es un segon la ditxa falaguera!...
 Es la vida no més, prim fil que 's trenca
 al buf de marinada joganera!

¡L' altra vida es lo fil. Be pot compendres
 que 'l que te açó present es qui sap viure,
 lo qui 's daleix pel mon no sap entendres!...
 ¡Oh debil ser!... Que sols pot dirse lliure
 quan nostre cos s' ha convertit en cendres!

PERE PUJOL.

Hostalets Novembre de 1896

CARTES DE FORA

Senyor Director de la BARRETINA.

Estimat Sr.: Ab motiu de la festa major de la vila de Roda el círcol católich tingué una vetllada d' expansió: se representaren sarsueles y drames y per final un concert vocal é instrumental que 'ns delitá una bella estona finalisant ab lo cant del Guernica de nostres companys lo vascongats.

Roda 17 Octubre.

LO CORRESPONSAL.

Senyor Director de LA BARRETINA.

Barcelona.

Apreciat Director: Ahir diumenge arrivaren els individus de les societats católiques de Tarrasa y de la Congregació de St. Lluís, els quals varen ser rebuts pels de la Joventut Católica, Congregació de St. Lluís, y Sant Estanislao d' aquesta. Juntats que foren se varen dirigir á la iglesia de Sant Ignasi y á la Santa Cova en la qual se celebrá una missa cantada per los coros de les congregacions de Tarrasa y aumentats per parts de les millors de Barcelona, la gran missa de Gounod; y acabada que fou predicá lo P. Director de la congregació de St. Lluís Gonzaga de Manresa, donant les gracies per haverse dignat venir á véurens á n' aquesta ciutat y dihentlos que, ajudant Deu, se 'ls tornaría dita visita.

Després d' haver dinat, se varen dirigir á la Joventut Católica en qual lloch se obsequiá als forasters y als socis ab una funció teatral la qual dexa agradablement satisfets als concurrents.

Lo soci de la matexa, senyor Aguilar, en un bonich y eloqüent discurs digué que era molt precisa la agrupació y avinensa de tots los católichs perque 's pogués vencer á la mala secta que existeix á Espanya; tornaren á dirigir-se per la santa Cova pera assistir al St. Trisagi Mariá.

Després varen anarsen á la Iglesia de la Seu ahon se cantá l' himne dels Sants Martirs d' aquesta ciutat y veneraren les seves reliquies després que 'l Sr. Arcipreste Dr. Alabern feu un sermó de despedida y donant les gracies á la devota peregrinació.

Tots los llochs se vegeren també concorreguts per tots los nobles ciutadans.

Se repeteix de vosté atent S. S.

J. J. B.

DESITG DE FELICITAT

Felicitat sols busquem
 y en nostra testa restruny,
 y quan tenirla 'ns pensém,
 de tant llisa qu' es s' esmuny.
 Es com l' anguila lliscosa,
 que per fort que l' apreteu,
 com sa escata es llepissosa
 s' escola, quan menys penseu.

Es lo petó ab que una mare
 acaricia á son fillet,
 quant s' apropa mort avara
 y li deix cadavre fet.
 Si quant viu l' ha empetonat,
 mes l' empetona suara,
 pro si ab goig ans era estat,
 sols ab deliri ho fa ara

Es lo goig ab que jamada
 mira sa vinya 'l pagés,
 quan vé forta padregada,
 y converteix sa ditja en res.
 Ans, sa ditja havia estat,
 sols rancunia ara li don.
 sera proba de que la felicitat
 resideix en l' altre mon.

En eix mon no la busquem,
 perque com la sombra es,
 si vers ella boigs corrém,
 ella encara corre més.
 Medi pera poguerla atrapa
 me sembla qu' es sens recel
 portars com a bon cristiá
 per atraparla en lo cel.

R. SADOBA.

TRENCA-CLOSCAS

XARADA

Prima dos son lletres;
 ma tres musical;
 y en tot nom de dona,
 lector, trobarás.

NERÓN.

GEROGLIFICH

D A
 S A

UN BRIVALL.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 7 8 Carrer de Barcelona.
 5 8 2 2 8 2 8 Població important.
 5 8 7 7 8 2 Verb.
 1 6 7 5 8 A Badalona n' hi ha molta.
 5 3 2 3 En les iglesias.
 5 8 1 Part del cos.
 2 6 Musical.
 4 Consonant.
 7 3 Musical.
 7 8 4 En les iglesias.
 5 6 2 8 Serveix pera fer llum.
 2 6 7 8 2 Los católichs ho fan.
 1 8 2 6 2 8 Arbre.
 5 8 4 8 2 3 7 A la Rambla se 'n troban.
 5 8 2 4 3 5 6 2 Ofici d' home.

DAMIÀ ESTUDIANT.

ROMBO

•
 • • •
 • • • • •
 • • •
 •

1.ª ratlla, Consonant; 2.ª, Tots ne tenim; 3.ª, Los renegats no 'n tenen; 4.ª, Classe de peix; 5.ª, Consonant.

OLUMOR.

TARGETA

Narcís Angel

MALQUET

Fer ab aqueix nom y apellido lo de un Sant molt cone gut.

RAZALAS VILA.

TERS SILABICH

• • • • •
 • • • • •
 • • • • •

Substituir los punts per silabes de modo que llegide vertical y horizontalment donguin per resultat: 1.ª ratlla, Un moble; 2.ª, Nom d' home y 3.ª, Id. id.

UN PI D' APROP DE REXACH.

(Les solucions en lo número vinent.)

Solucions als Trenca-closques del número passat.

Xarada: Se-bas-tia-na.

Geroglifich: Entre dones compromisos.

Logogrifo numérich: Figueras.

F

P E L L

Rombo.

F E N I X

L L I T

X

Quilla y Quillet, J. F. Ll. C. J., Refila Fluviols, A. Ll. R y J., Manel Benet, Angel Bufadó: Serán complascuts mentres hi hagi lloch.—F. A. L.: No 'ns plau prou.—Lo Rey: Aceptada la pedra preciosa.—Falet: La xarada ba vé; l' altre es fluxet.—J. J. B. Les cartes han d' esser curtes ó s' han de retallar.—Ilime Lausap: Se l' aprecia: sovinteji.—E. Pascual: No sabém si podrem compláurel: tenim molt d' original.—Santiago Beleta: Ho publicarém.—Xalet Ribetas: Va bé.—Joanet de la Tuyas: Que hi farem: anirá.

Estampa LA CATALANA. Dormitori de Sant Francesch, 5.